



ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Οδός Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Δούγουστον Μακέ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις Χαρ. Ἀννίνου, (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey* : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετάφρασις Δισώπου, (συνέχεια). — Ο ΑΟΙΔΟΣ ΤΗΣ ΦΛΩΡΕΝΤΙΑΣ, μετάφρασις Σοφίας Σ. Δούκα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα. κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτήσιας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

ΑΥΤΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

(Συνέχεια)

— Καὶ τί ἦτο αὐτός ὁ Γιλβέρτος ; ἐξηκολούθησεν ὁ ὑπουργὸς καταστέλλων τὴν ἐξαψίν του.

— Ἦτο στρατιώτης . . . στρατιώτης παλαιὸς καὶ ἀνδρεῖος.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι γνωρίζω αὐτὸ τὸ ὄνομα, εἶπεν ὁ Λουβοῦ ἐν ταραχῇ· γνωρίζω ὅλους τοὺς ὑπηρετοῦντας εἰς τὸν στρατόν !... Αὐτὸς ὁ Γιλβέρτος δὲν ἦτο..

— Τυφλός, Ἐξοχώτατε.

— Καί . . .

— Καὶ εἶχε ξύλινον τὸν ἕνα πόδα . . . Ἠκρωτηριάσθη τοιοῦτοτρόπως εἰς τὴν πολιορκίαν τοῦ Μάεστρεχτ.

— Καὶ ἡ Βιολέττα . . . εἶνε κόρη του ; εἶπε διακόπτων αὐτὸν ὁ Λουβοῦ καταληφθεὶς ὑπὸ φόβου.

— Πῶς !... ἡ Ἐξοχότης σας γνωρίζει τὸ ὄνομα τῆς συζύγου μου ;...

— Γνωρίζω τὰ πάντα ! ἀπήντησεν ὁ Λουβοῦ.

Καὶ προσέθηκε καθ' ἑκαστὸν :

— Νὰ ξυμνησθῇ ἄρα γε τίποτε αὐτὸς ὁ ἀχρεὺς ἀπὸ τὸν Γιλβέρτον ;

— Ποῦ ἀπέθανεν ὁ πενθερός σας ; ἠρώτησεν αὖθις ὁ Λουβοῦ, καὶ πῶς ἀπέθανεν ;

— Ἀπέθανε πτωχός, μὲ ὅλας τὰς καλὰς διαθέσεις μου, Ἐξοχώτατε, διότι, σας ὀρκίζομαι, ὅτι εἶχα σκοπὸν νὰ τὸν περιποιηθῶ, κατὰ τὰ γηρατειά του, τὸν καυμένον.

Ὁ Λουβοῦ ἡσύχασεν ὡπωσοῦν, συλλογισθεὶς ὅτι ὁ Δεβὼτ δὲν θὰ ἐτόλμα νὰ ἐπαινέσῃ τοιοῦτοτρόπως τὸν Γιλβέρτον, οὐδὲ νὰ καυχῇθῃ διὰ τὰς καλὰς ὑπερ αὐτοῦ διαθέσεις του, ἂν ἤθελεν ὁ Γιλβέρτος ἀνακοινῶσαι πρὸς αὐτὸν τὸ περιστα-

τικὸν τοῦ κιθωτίου καὶ τὰς καταδιώξεις, ἃς ὑπέστη παρὰ τοῦ Λουβοῦ.

— Σ' ἐρώτησα ποῦ ἀπέθανεν ὁ πενθερός σου· εἰς τὸν πύργον σου βεβαίως ;

— Ὅχι, Ἐξοχώτατε, εἰς τὸ μικρὸν σπιτάκι του, μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, νοσηλευόμενος ἀπὸ μόνην τὴν κόρην του, ἥτις δὲν τὸν ἄφησεν ἕως ὅτου ἐκλείσει τὰ μάτια του, διότι τὸν ἡγάπα φιλοστόργως καὶ ἦτο συγκινητικὸν πρᾶγμα νὰ βλέπῃ κανεὶς τὸν πατέρα ἐκεῖνον καὶ τὴν κόρην...

— Τοὺς εἶδες σύ ;

— Ὡ, ὅχι, Ἐξοχώτατε, ποτέ· αἱ ἀσχολίαι μου, ἡ ἐργασία, τὴν ὁποίαν εὐηρεστήθητε νὰ μοῦ ἀναθέσετε, μ' ἠνάγκαζον νὰ μένω εἰς Βαλενσιέννην καὶ ἔμεινα ἀποχωρισμένος ἀπὸ τῆς συζύγου μου ἐκ τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ γάμου μου.

Ὁ Λουβοῦ κατελήφθη καὶ πάλιν ὑπὸ ἀνησυχῶν σκέψεων. Ἦτο ἀπίστευτος ὁ καταδιωγμὸς τῆς τύχης ὡς πρὸς τὸ ἀπόκρυφον τῆς γεννήσεως τῆς Ἀντωνιέττας, τὸ ὅποιον, ἐνῷ ἐφαίνετο ἐσβεσμένον, ἀνεζωογονεῖτο ἐξαίφνης. Ὁ Γιλβέρτος εἶχεν ἀποθάνει, ἀλλ' ἀντὶ ν' ἀποκομιθῇ εἰς τὸν τάφον του, τὴν ἀνάμνησιν τοῦ ἐν Μάεστρεχτ συμβάντος, ἐκκληροδοτεῖται αὐτὴν εἰς νέαν κόρην ζωηράν, φιλόδοξον, φιλικῶς συνδεδεμένην μετ' ὅλων τῶν ἐχθρῶν τοῦ Λουβοῦ. Ἦτο ἄλλο ἐν πλάσμα, τὸ ὅποιον ἦτο ἠναγκασμένος νὰ μισῇ, νὰ φοβῇται καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ ἐξοντώσῃ.

Ὁ Δεβὼτ παρετήρησε τὴν λυπηρὰν ἐκείνην ρέμβην τοῦ προστάτου του· ἐννοεῖται δὲ ὅτι ἐσθλάσθη τόσῳ τὴν σιγὴν του, ὥστε καὶ αὐτὴν τὴν ἀναπνοὴν του ἐκράτει διὰ νὰ μὴ ταραξῇ τοὺς διαλογισμούς του.

— Ὁ Δεβὼτ αὐτὸς δὲν θὰ εἰσέβρῃ τίποτε ! ἐσκέφθη ὁ ὑπουργός· ἡ σύζυγός του δὲν τὸν ἀγαπᾷ.

Ἀποτόμως δὲ στρεφόμενος πρὸς αὐτόν :

— Διατί ἡ σύζυγός σου σ' ἐνυμφεύθη ; εἶπε διὰ τὰ χρήματά σου ;

— Φεῦ ! ἡ Ἐξοχότης σας λοιπὸν γνωρίζει τὰ πάντα ;

— Τὰ πάντα, σοῦ λέγω !... Φέρεται ψυχρὰ μαζί σου, ὡς λέγουν ;

— Ψυχρά !... Δὲν λέγετε καλλίτερα παγωμένη, Ἐξοχώτατε !...

— Καὶ εἰς τί τὸ ἀποδίδεις αὐτό ;

— Ἀλλά, Ἐξοχώτατε. . .

— Λέγε. . . καταλαμβάνω ἐγώ.

— Ἀλλ' εἶνε τόσῳ λεπτόν τὸ πρᾶγμα, Ἐξοχώτατε !...

— Καθόλου· θὰ σέ διευκολύνω ἐγώ. Δὲν ἐδέχθης εἰς τὴν κατοικίαν σου ἄτομα, τὰ ὁποῖα δὲν σοῦ εἶνε ἀρεστά ;

— Ἀλλά. . .

— Δὲν ἤλθον ἐσχάτως ὁ κύριος Ρυβαντέλ. . . ὁ κύριος Λαβερνή . . . ὁ κύριος . . .

— Βελαίρ ! ἀνέκραξε μετὰ ζωηρότητος ὁ Δεβὼτ.

— Ναί· ποῖος εἶνε αὐτός ὁ Βελαίρ ;

— Ἕνας μουσικός.

— Καὶ τί ἐζητοῦσε αὐτὸς ὁ μουσικός εἰς τὴν οἰκίαν σου ; Ἀγαπᾷς τόσῳ πολὺ τὴν μουσικὴν ;

— Ὅχι ἐγώ.

— Ἡ σύζυγός σου λοιπὸν ; Ἐξαίρετα ! Τί ἤλθον νὰ κάμουν ὅλοι αὐτοὶ οἱ κύριοι ;

— Ἦσαν περαστικοί, Ἐξοχώτατε.

— Εἶσαι βέβαιος, ὅτι δὲν ἀνείμχθης εἰς καμμίαν συνωμοσίαν με' αὐτούς ;

— Ἐγώ ! Ἐξοχώτατε, ἀνέκραξεν ὁ Δεβὼτ ἔντρομος, ἐγὼ νὰ συνωμώσω ;. . . καὶ εἰς τί ; κατὰ τίνος ;

— Κατ' ἐμοῦ, παραδείγματος χάριν.

— Ἐξοχώτατε, με' κάμνετε ν' ἀνατρίχιάζω !... Ἐγὼ νὰ συνομώσω κατὰ τοῦ εὐεργέτου μου ;

— Καὶ ὅμως ἐγίνεν αὐτό.

— Θὰ με' κάμετε νὰ κλάσω, Ἐξοχώτατε. Πόθεν κινούμενος συνελάβετε περὶ ἐμοῦ τοιαύτην ἰδέαν ;

— Διότι, κύριε Δεβὼτ, ὁ κύριος Λαβερνή καὶ ὁ κύριος Βελαίρ εἶνε ἐχθροὶ μου θανάσιμοι.

— Πῶς, Ἐξοχώτατε !... τί εἶν' αὐτὸ ποῦ μοῦ λέγετε ;. . . Ὁ Βελαίρ, ἐκαῖνος ὁ πλάνης ;. . .

— Μάλιστα.

— Καὶ παραδίδει κιθάραν εἰς τὴν σύζυγόν μου !... Καὶ ἐγὼ τὸ ἀνέχομαι !...

— Ὡ ! μὰ θὰ τὸν διώξω ἀμέσως.

— Διατί ; ἀφοῦ ἡ σύζυγός σου ἀρέ-